
Izba szczecińska

Palestra 30/9(345), 127-130

1986

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Izba szczecińska

Zebrańie środowiskowe adwokatury szczecińskiej. W dniu 17 maja 1986 r. z licznym udziałem adwokatów—członków Izby odbyło się spotkanie środowiskowe adwokatury szczecińskiej poświęcone omówieniu aktualnych zagadnień, roli, pozycji i zadań adwokatów w obecnej sytuacji społeczno-politycznej, w szczególności zaś omówieniu zagadnień stojących przed adwokaturą szczecińską.

Zebrańie zagał i przewodniczył mu dziekan Okręgowej Rady Adwokackiej w Szczecinie adw. Józef Czyżewski, witając przybyłych na zebrańie gości w osobach: sekretarza Komitetu Wojewódzkiego PZPR w Szczecinie doc. Zdzisława Pędzińskiego, przewodniczącego Komitetu Wojewódzkiego Stronnictwa Demokratycznego A. Różyłę, przewodniczącego Komitetu Wojewódzkiego ZSL M. Szabo.

W zebrańiu środowiskowym wzięli także udział: przedstawiciel Ministerstwa Sprawiedliwości dyrektor Biura d/s Adwokatury i Radców Prawnych sędzia Jerzy Kielbowicz, prokurator Prokuratury Wojewódzkiej dr Stanisław Baniak oraz — z ramienia Prezesa Sądu Wojewódzkiego w Szczecinie — wiceprezes tego Sądu Franciszek Szczepański.

Na zaproszenie Okręgowej Rady Adwokackiej przybył również na zebrańie Prezes Naczelnej Rady Adwokackiej dr Kazimierz Łojewski.

Program zebrańia zawierał trzy referaty:

prezesa Naczelnej Rady Adwokackiej adw. dra Kazimierza Łojewskiego na temat: „Najbliższe zadania adwokatury i ocena minionej kadencji organów samorządu”,

adw. dra Romana Łyczywka na temat: „Adwokaci między władzą a przestępcą”,

sekretarza KW PZPR tow. doc. Zdzisława Pędzińskiego pt.: „Sytuacja społeczno-polityczna województwa szczecińskiego”.

Prezes Naczelnej Rady Adwokackiej dr Kazimierz Łojewski w wystąpieniu swym dokonał analizy i oceny minionej kadencji organów samorządu adwokackiego podkreślając, że okres ostatnich lat zaliczyć należy do najtrudniejszych okresów w historii adwokatury polskiej po roku 1918. Mówca uzasadnił pogląd, że adwokatura własnymi siłami trudności te w przeważającej mierze opanowała i że wysiłki organów samorządu w tym zakresie spotkały się z życzliwą i pozytywną oceną najwyższych władz politycznych i państwowych. Omawiając kwestię związaną ze zbliżającymi się wyborami władz adwokatury, prezes Naczelnej Rady Adwokackiej wyraził nadzieję, że nowo wybrane organy adwokatury z należytych zrozumieniem będą kontynuowały rozpoczęty proces i będą w dalszym ciągu działać na rzecz pogłębienia rozumienia zadań adwokatury. W tym celu zachodzi konieczność kierowania się przede wszystkim interesem narodu i państwa, a także należy konsekwentnie realizować zadania, jakie przed adwokaturą stawia obowiązujące prawo o adwokatrze. Prawo to zapewnia adwokatrze poważną rolę w utrwalaniu praworządności, a w szczególności ochronę praw jednostki. Zadaniem samorządu adwokackiego w nadchodzącym okresie musi być stworzenie lepszych warunków pracy dla adwokatów, zapewnienie stosownych do możliwości warunków socjalno-bytowych itp. Realizacja tych wszystkich zadań będzie możliwa wtedy, gdy adwokatura utrzyma zasadę konstruktywnej współpracy z władzami państwowymi przy wykonywaniu swych specyficznych

nych, nie zawsze i nie przez wszystkich w pełni rozumianych zadań.

Sekretarz Komitetu Wojewódzkiego doc. Zdzisław Pędziński omówił w bardzo interesujący sposób aktualnie istniejącą sytuację społeczną i gospodarczą kraju ze szczególnym uwzględnieniem problematyki województwa szczecińskiego. Przytoczył w tym zakresie szereg przykładów i liczb porównawczych. Mówca zwrócił uwagę na postępujący proces demokratyzacji życia w sferze polityczno-społecznej i gospodarczej. Omówił też przebieg ostatniej kampanii do Sejmu PRL podkreślając, że w tym wypadku były to w pełni demokratyczne wybory, a nie jedynie samo głosowanie. W zakończeniu swego wystąpienia mówca wskazał, że w określonej sytuacji społeczno-politycznej adwokatura polska ma pełne możliwości rozwoju i powinna pozytywnie włączać się w proces kształtowania stabilizującej się sytuacji społeczno-politycznej, przy czym wyraził nadzieję, że obok adwokatów-członków organizacji politycznych w prace te włączą się również adwokaci nie będący członkami tych organizacji.

Adw. dr Roman Łyczywek w bardzo interesującym wystąpieniu omówił rolę adwokatów między władzą a osobą będącą w konflikcie z prawem.*

W dyskusji nad wystąpieniami zabrali m.in. głos: adw. Włodzimierz Łyczywek, adw. Kazimierz Sibilski i adw. Władysław Świątek. Poruszyli oni szereg praktycznych spraw związanych z warunkami pracy adwokata oraz kwestie związane z planem rozmieszczenia adwokatów na terenie Izby szczecińskiej akcentując, że obecna liczba adwokatów jest optymalna, jeśli chodzi o pokrycie potrzeb obsługi prawnej ludności, a ponadto spr-

wę braku warunków do dalszego zagęszczania lokali zespołów, w szczególności w zespołach na terenie miasta Szczecina.

Adw. Kazimierz Sibilski w wystąpieniu swoim podkreślił, że według jego oceny poprawiła się wyraźnie atmosfera wokół adwokatury i że zachodzą także pozytywne zmiany wewnątrz adwokatury. Adw. Władysław Świątek w dłuższym wywodzie wyraził pogląd, że w okresie lat 80. kierujący adwokaturą nie zawsze pamiętali o nadrzędnym interesie dobra narodu i Państwa, i zaznaczył, że o ile dwie potężne siły społeczne, jak siły postępu zgrupowane wokół partii oraz hierarchia kościelna, potrafiły protestować przeciwko niszczącym kraj strajkom i represjom gospodarczym, o tyle adwokatura, niestety, tych ani podobnych działań nie podejmowała.

W toku dyskusji zabrał też głos prokurator wojewódzki dr Stanisław Baniak, który podkreślił, że prokuratura docenia w pełni pracę adwokatów. Z reguły stosunki między prokuraturą a adwokaturą układają się pomyślnie, czemu nie przeszkadza z natury rzeczy kontrowersyjny stosunek do konkretnej sprawy. W zakończeniu dr Baniak zgłosił wniosek o podjęcie wspólnych działań wszystkich środowisk prawniczych na terenie województwa szczecińskiego w zakresie zwalczania zjawisk patologii społecznej oraz działań na rzecz edukacji świadomości prawnej ludności.

W imieniu powołanej przez zebranie Komisji Wnioskowej adwokat dr Roman Łyczywek odczytał treść rezolucji (uchwały). Rezolucja ta została jednomyślnie przyjęta przez wszystkich zebranych. Tekst jej drukujemy niżej.

* Tekst prelekcji adw. dra Romana Łyczywka drukujemy odrębnie w niniejszym numerze „Palestry” (Red.).

Zebranie zamknął dziekan Rady Adwokackiej adw. Józef Czyżewski, dziękując gościom i kolegom za przybycie.

Uchwała z dnia 17 maja 1986 r.

podjęta na zebraniu środowiskowym adwokatury szczecińskiej

1. Adwokatura szczecińska, pełniąca doniosłe funkcje na zachodnich granicach Państwa, ma pełną świadomość historycznej wagi i nieodwracalności powrotu tych Ziemi do Polski. Bez posiadania tych Ziemi, bez ich pełnego i wzorowego zagospodarowania naród polski straciłby swe niezbędne warunki bytu. Realizacja tych celów jest możliwa tylko w warunkach pokojowych.

Niezależnie od grozy niebezpieczeństw ekologicznych stojących obecnie przed całą ludzkością naród polski ma swe szczególne przywiązanie do idei pokojowego współżycia ludzi na wschodzie, zachodzie, północy i południu.

Adwokatura szczecińska, świadoma tych perspektyw, zdecydowanie i konsekwentnie popierać będzie — w ramach swych możliwości — wszelkie inicjatywy, programy i akcje, zmierzające do ugruntowania pokoju.

2. Podobne założenia spokoju, skupienie wszelkich sił dokoła doskonałości Rzeczypospolitej są doniosłe, jeżeli nie najdonioślejsze w wewnętrznym życiu kraju. Przy tych zasadach chcą także trwać adwokaci szczecińscy, wyrażając przekonanie, że wielkość społeczeństwa kształtuje się najpełniej w zbieżnym kierunku wielkiej liczby ludzi o bogatej i rozwijającej się osobowości i indywidualności, do-

browolnie zrzeszających się dla spełnienia tych celów.

3. Adwokatura ma wielkie ambicje, dotyczą one przede wszystkim spraw wewnętrznych zawodu. W tym zakresie ambicje wyrażają się w podnoszeniu poziomu osobistego i umiejętności pracy zawodowej adwokatów. W zakresie społecznym i publicznym adwokatura pragnie podejmować coraz to poważniejsze obowiązki i dobrze je spełniać.
4. Dla spełnienia tych ambicji konieczna jest wielka, konsekwentna i przemyślana działalność samorządu adwokackiego, realizującego wskazania prawa o adwokaturze. Jeżeli po krótkim dotychczas okresie obowiązywania tego prawa rozumienie jego norm nie zostało jeszcze dostatecznie pogłębione lub uległo pewnym wypaczeniom, nie powinno to opóźniać spełnienia pięknych zadań, jakie ustawa stawia przed adwokatami, a w szczególności współdziałania w ochronie praw i wolności obywatelskich.
5. Samorząd adwokacki jest powołany przede wszystkim do tego, aby usuwać wszelkie ujemne zjawiska w adwokaturze. Szybkość i skuteczność tych działań organów samorządu może ograniczyć potrzebę ingerencji w tej mierze władz państwowych i stworzyć pełne warunki do zastosowania zasady samorządności adwokatury. Dobra praca samorządu adwokackiego powinna budować wzorce dla samorządu innych zawodów. Byłoby to również zasługą adwokatury.
6. W środowisku adwokackim — na zasadzie pełnego zaufania i życzliwego koleżeństwa — współżyją ze sobą adwokaci związani z partią i stronnictwami politycznymi oraz adwokaci bezpartyjni. Adwokaci związani z partią i stronnictwami politycznymi, współdziałając w

swych organizacjach politycznych w kształtowaniu doniosłych spraw państwa i narodu, mają sprzyjające warunki do przenoszenia tych

spraw w wewnętrzne życie adwokatury. Ma to szczególną wagę w obliczu zbliżającego się Krajowego Zjazdu Adwokatury.

ADWOKATURA ZA GRANICĄ

ZDZISŁAW KRZEMIŃSKI

ZMIANY W PRZEPISACH ADWOKACKICH W AUSTRII

1. Na wstępie muszę podać kilka podstawowych informacji o obowiązujących w Austrii przepisach prawnych regulujących ustrój adwokatury.

Obowiązująca obecnie w Austrii ustawa z dnia 6 lipca 1868 roku o ustroju adwokatury weszła w życie w dniu 1 stycznia 1869 roku. Była ona w ubiegłych latach wielokrotnie nowelizowana.¹

Ustawa ta nie była pierwszym aktem prawnym dotyczącym adwokatury. Przełomową datą w historii adwokatury austriackiej był rok 1638. W tym to bowiem roku ukazuje się pierwszy akt prawny uznający palestrę za pewną akceptowaną przez państwo „instytucję”. Wprawdzie w owych czasach trudno by było mówić o samorządzie w rozumieniu dzisiejszym, jednakże zostało już wtedy wprowadzone do systemu prawnego takie pojęcie jak „lista adwokacka”. Dla pełnej jasności dodajmy od razu, że o wpisie na tę listę decydowała w tym czasie władza państwowa, a nie palestra.

Następnym ważnym etapem jest rok 1781, w którym wchodzi w życie ujednoczone przepisy dotyczące adwokatury.

Dopiero w sierpniu 1849 r. ukazuje się dekret cesarski, mocą którego powołano do życia samorząd adwokacki. Powołane zostały do życia również izby adwokackie oraz rady adwokackie.

Dalszym krokiem na drodze do pełnej samorządności adwokackiej była wymieniona już wyżej ustawa z 1868 roku. Znosiła ona instytucję nominacji na adwokata na mocy decyzji ministra i wprowadziła zasadę, że o wpisie na listę adwokatów decyduje rada adwokacka. Prawo do wpisu na listę miał prawnik, który uzyskał stopień doktora prawa, odbył siedmioletnią aplikację i zdał pomyślnie egzamin adwokacki. Siedmioletni okres aplikacji został skrócony nowelą z 1873 roku do lat pięciu.

2. Taka sytuacja istniała do ostatnich lat. Oczywiście w tym skrótowym okresie pomijam okres „hitlerowski”, w czasie którego praktycznie zawieszono zostały wszystkie austriackie przepisy dotyczące adwokatury i wprowadzony został system prawny obowiązujący w Trzeciej Rzeszy (hitlerowskiej).

W roku 1978 nastąpiła w Austrii reforma systemu szkolenia uniwersyteckiego. Przeprowadzone zmiany zmierzały do tego, żeby student po otrzymaniu dyplomu ukończenia studiów miał prawo do tytułu „magister”, a nie „doktor” jak dotychczas. Oczywiście nie wyklucza to możliwości uzyskania tytułu doktorskiego. ale obecnie wymaga to zdania dodatkowych egzaminów i napisania pracy dok-

¹ Patrz w tej kwestii: O. Leonhard, W. Heller: Die Rechtsanwaltsordnung, Wiedeń 1951, s. 15 i n.; W. Heller, E. Jahoda, W. Schuppich: Rechtsanwaltsordnung, Wiedeń 1974 r., str. XI.